Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (pierwsza izba rozpoznająca sprawy w składzie pięciu sędziów)

z dnia 22 kwietnia 2026 r.*

Konkurencja – Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki – Nadużycie pozycji dominującej – Sektor napojów energetycznych – Kontrola nakazana przez Komisję – Artykuł 20 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 – Dalsza kontrola w pomieszczeniach Komisji – Odmowa Komisji dokonania zwrotu części kosztów tej kontroli – Pojęcie „dodatkowych kosztów wynikających z samego faktu dalszej kontroli w pomieszczeniach Komisji”

W sprawie T-682/24

Red Bull GmbH, z siedzibą w Fuschl am See (Austria),

Red Bull Francja SASU, z siedzibą w Paryżu (Francja),

Red Bull Nederland BV, z siedzibą w Soesterbergu (Niderlandy),

które reprezentowali H. Wollmann, F. Urlesberger, J. Schindler, F. Dethmers i A. Visontai-Knor, adwokaci,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, którą reprezentowali T. Franchoo, M. Jakobs i I. Naglis, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

SĄD (pierwsza izba rozpoznająca sprawy w składzie pięciu sędziów),

w składzie: E. Buttigieg, prezes, J. Schwarcz, M. Kancheva (sprawozdawczyni), E. Tichy-Fisslberger i F. Bestagno, sędziowie,

sekretarz: S. Jund, administratorka,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 20 stycznia 2026 r.,

* Język postępowania: niemiecki.

wydaje następujący

Wyrok

1 W skardze wniesionej na podstawie art. 263 TFUE strona skarżąca, Red Bull GmbH i jej spółki zależne Red Bull France SASU i Red Bull Nederland BV, żądają stwierdzenia nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 23 października 2024 r. (sprawa AT.40819), w której instytucja ta częściowo odmówiła zwrotu dodatkowych kosztów, które, jak twierdzi strona skarżąca, poniosła w związku z przeprowadzeniem kontroli nakazanej na podstawie art. 20 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. [101 i 102 TFUE] (Dz.U. 2003, L 1, s. 1) w pomieszczeniach Komisji w Brukseli (Belgia) (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją").

Okoliczności powstania sporu

2 RED Bull France SASU i Red Bull Nederland BV są spółkami zależnymi Red Bull GmbH. Te trzy spółki należą do grupy Red Bull (zwanej dalej „Red Bull") i prowadzą działalność w sektorze produkcji napojów energetycznych, które sprzedają one w Unii Europejskiej i w Europejskim Obszarze Gospodarczym (EOG), między innymi pod tą samą nazwą co firma grupy.

Sporna kontrola

3 Decyzją z dnia 8 marca 2023 r. Komisja nakazała na podstawie art. 20 ust. 4 rozporządzenia nr 1/2003 przeprowadzenie kontroli, która odbyła się w dniach 20–24 marca 2023 r. w pomieszczeniach skarżących w Fuschl am See (Austria), w Paryżu (Francja) i w Amsterdamie (Niderlandy).

4 Podczas spotkania kończącego kontrolę w pomieszczeniach skarżących, które odbyło się w dniu 24 marca 2023 r. w Fuschl am See, Komisja poinformowała przedstawicieli Red Bull, że dalsza kontrola będzie odbywać się w pomieszczeniach Komisji w Brukseli, aby dokonać analizy skopiowanych dokumentów i dodatkowych danych, które skarżące miały dostarczyć w późniejszym terminie.

5 Dalsza kontrola odbywała się w pomieszczeniach Komisji w Brukseli w dniach od 14 do 20 czerwca 2023 r. i od 29 sierpnia do 29 września 2023 r.

Korespondencja między stronami, która poprzedziła wydanie zaskarżonej decyzji

6 Pismem z dnia 25 stycznia 2024 r. Komisja poinformowała skarżące o możliwości złożenia uzasadnionego wniosku o zwrot dodatkowych kosztów poniesionych w związku z prowadzeniem dalszej kontroli w pomieszczeniach Komisji w Brukseli. Do pisma załączono dokument zatytułowany „Zasady zwrotu dodatkowych kosztów w przypadku kontynuacji kontroli w pomieszczeniach Komisji".

7 W dniu 25 kwietnia 2024 r. skarżące przedłożyły Komisji wniosek o zwrot dodatkowych kosztów wynikających z dalszej kontroli w jej pomieszczeniach w Brukseli. W tym wniosku skarżące domagały się zwrotu kosztów podróży i zakwaterowania ich pracowników oraz adwokatów

obecnych w Brukseli, dziennych diet wypłacanych tym pracownikom, a także całości wynagrodzenia reprezentujących ich adwokatów, w tym wynagrodzenia drugiej kancelarii, umocowanej obok kancelarii austriackiej, która zwykle je reprezentowała.

8 Następnie, do czasu wydania zaskarżonej decyzji, skarżące i Komisja prowadziły intensywną korespondencję.

Zaskarżona decyzja

9 W dniu 23 października 2024 r. Komisja wydała zaskarżoną decyzję.

10 W zaskarżonej decyzji, powołując się na niektóre ze swoich wcześniejszych pism, Komisja przypomniała przede wszystkim swoje stanowisko, mianowicie że miała tylko obowiązek zwrotu dodatkowych kosztów przedsiębiorstwa poddawanego kontroli, poniesionych wyłącznie ze względu na sam fakt dalszej kontroli w pomieszczeniach Komisji, a zatem z wyłączeniem kosztów, które przedsiębiorstwo to poniosłoby i tak, gdyby dalsza kontrola odbywała się w jego pomieszczeniach, takich jak wynagrodzenia adwokatów. Komisja dodała, że stanowisko to odpowiada podejściu wynikającemu z wyroku z dnia 16 lipca 2020 r., Nexans France i Nexans/Komisja (C-606/18 P, EU:C:2020:571, pkt 90).

11 Co się tyczy w szczególności wynagrodzeń adwokackich, Komisja przypomniała, powołując się na niektóre ze swoich wcześniejszych pism, że podczas kontroli przeprowadzonej w marcu 2023 r. w pomieszczeniach Red Bull spółki należące do tej grupy stale korzystały z pomocy adwokatów, w związku z czym kosztów adwokackich poniesionych w ramach dalszej kontroli w Brukseli nie należy uważać za dodatkowe koszty podlegające zwrotowi. Komisja wskazała również, że w niektórych swoich pismach same skarżące przyznały, że gdyby dalsza kontrola odbywała się w ich pomieszczeniach, zwróciłyby się one do adwokatów. W konsekwencji Komisja zdecydowała nie dokonywać zwrotu wynagrodzeń adwokackich, którego domagała się Red Bull.

12 Wreszcie, w odniesieniu do innych kosztów, Komisja wskazała, że zgadza się na zwrot całości żądanych kosztów na podstawie kwot przekazanych przez Red Bull w tabeli Excel załączonej do jednego z jej poprzednich pism.

Żądania stron

13 Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

– stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

– zasądzenie od Komisji zwrotu całości żądanych kosztów;

– obciążenie Komisji kosztami postępowania.

14 Komisja wnosi do Sądu o:

– oddalenie skargi;

– obciążenie strony skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

15 W pierwszej kolejności należy zbadać żądanie drugie, w którym skarżące domagają się, by Sąd nakazał Komisji zwrot całości żądanych przez nie kosztów, a następnie żądanie pierwsze, w którym domagają się stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji.

W przedmiocie żądania drugiego, w którym skarżące domagają się nakazania Komisji zwrotu całości żądanych przez nie kosztów

16 W żądaniu drugim skarżące domagają się od Sądu, by nakazał Komisji zwrot całości żądanych przez nie kosztów.

17 Należy stwierdzić, że celem takiego żądania jest co do zasady wydanie przez Sąd wobec Komisji nakazu potwierdzającego jej obowiązek zwrotu na rzecz skarżących całości żądanych przez nie kosztów.

18 Z utrwalonego orzecznictwa wynika tymczasem, że w ramach kontroli zgodności z prawem na podstawie art. 263 TFUE sąd Unii nie jest właściwy do wydawania nakazów wobec instytucji, organów i jednostek organizacyjnych Unii (zob. wyrok z dnia 14 marca 2024 r., D & A Pharma/Komisja i EMA, C-291/22 P, EU:C:2024:228, pkt 160 i przytoczone tam orzecznictwo).

19 W konsekwencji żądanie drugie podlega odrzuceniu ze względu na brak właściwości Sądu.

W przedmiocie żądania pierwszego, w którym skarżące domagają się stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji

20 Na poparcie żądania stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji skarżące podnoszą cztery zarzuty, z których pierwszy dotyczy niezgodności z prawem odmowy zwrotu przez Komisję żądanych przez nie kosztów w całości ze względu na jakoby nieproporcjonalny charakter dalszej kontroli w pomieszczeniach Komisji w Brukseli, drugi – braku uzasadnienia, trzeci – błędnej interpretacji pojęcia „dodatkowych kosztów" wynikających z dalszej kontroli w pomieszczeniach Komisji, w rozumieniu wyroku z dnia 16 lipca 2020 r., Nexans France i Nexans/Komisja (C-606/18 P, EU:C:2020:571), wypełniającej znamiona naruszenia, oraz błędnej oceny okoliczności faktycznych, której skutkiem była odmowa pełnego zwrotu wynagrodzeń adwokackich, a czwarty – naruszenia prawa skarżących do obrony.

21 Na wstępie należy zauważyć, że o ile w zaskarżonej decyzji Komisja odmówiła zwrócenia skarżącym żądanych wynagrodzeń adwokackich, o tyle zgodziła się ona pokryć wszystkie pozostałe koszty, których zwrotu zażądano, ujęte w tabeli Excel przekazanej przez Red Bull, a mianowicie koszty podróży i zakwaterowania pracowników i adwokatów obecnych w Brukseli, a także diety dzienne, które grupa ta musiała wypłacić tym pracownikom (zob. pkt 12 powyżej). Wynika z tego, że zaskarżona decyzja jest przynajmniej w części korzystna dla skarżących.

22 W tym względzie należy przypomnieć, że z utrwalonego orzecznictwa wynika, iż skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez osobę fizyczną lub prawną jest dopuszczalna jedynie w zakresie, w jakim osoba ta ma interes prawny w stwierdzeniu nieważności zaskarżonego aktu. Interes ten zakłada, że stwierdzenie nieważności tego aktu może samo w sobie wywołać skutki

prawne i że w wyniku skargi strona skarżąca będzie mogła uzyskać jakąś korzyść. Interes prawny stanowi zatem pierwszą i podstawową przesłankę skargi do sądu (zob. wyrok z dnia 15 czerwca 2023 r., Shindler i in./Rada, C-501/21 P, EU:C:2023:480, pkt 63 i przytoczone tam orzecznictwo).

23 Zapytane na rozprawie o ich interes prawny wyrażony w żądaniu pierwszym skarżące w pierwszej kolejności stwierdziły w podstawowych zarysach, że żądanie to należy interpretować w ten sposób, że domagają się one stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji jedynie w zakresie, w jakim Komisja odmówiła im zwrotu żądanych wynagrodzeń adwokackich, by następnie sprostować to stwierdzenie i uściślić, że, przeciwnie, domagały się stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji w całości, w tym w części, w jakiej Komisja zgodziła się zwrócić na ich rzecz koszty inne niż wynagrodzenia adwokackie.

24 W świetle okoliczności niniejszej sprawy Sąd uznał, że powinien podnieść z urzędu kwestię istnienia interesu prawnego skarżących wyrażonego w żądaniu stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji w całości. Należy bowiem stwierdzić, że stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w części, w jakiej Komisja zgodziła się zwrócić skarżącym koszty inne niż wynagrodzenia adwokackie (zob. pkt 21 powyżej), nie może przynieść im korzyści, która mogłaby uzasadniać interes prawny w rozumieniu orzecznictwa przytoczonego w pkt 22 powyżej.

25 Wynika z powyższego, że skargę należy odrzucić jako częściowo niedopuszczalną w zakresie, w jakim dotyczy ona stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji w części, w jakiej Komisja zgodziła się zwrócić skarżącym koszty inne niż wynagrodzenia adwokackie.

26 Co się tyczy pozostałej części żądania pierwszego, Sąd zbada w pierwszej kolejności podniesiony przez skarżące zarzut czwarty, następnie zarzut drugi i wreszcie zarzuty pierwszy i trzeci.

W przedmiocie zarzutu czwartego, dotyczącego naruszenia prawa do obrony

27 Na poparcie zarzutu czwartego skarżące podnoszą trzy zarzuty szczegółowe.

28 W pierwszej kolejności skarżące podnoszą, że przedsiębiorstwo może samodzielnie zorganizować swoją obronę. Przypominają, że z art. 6 ust. 3 lit. c) Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r., wynika, że każdy oskarżony ma prawo do bronienia się osobiście lub przez ustanowionego przez siebie obrońcę. Skarżące wywodzą stąd, że nie do Komisji należy decyzja w przedmiocie tego, czego przedsiębiorstwo potrzebuje do swojej obrony. Podnoszą, że to ze względu na dalszą kontrolę w pomieszczeniach Komisji w Brukseli były one zmuszone umocować drugą kancelarię adwokacką. Zdaniem skarżących, przyjmując zawężającą interpretację ciążącego na niej obowiązku zwrotu dodatkowych kosztów, Komisja przesądziła o dokonanych przez dane przedsiębiorstwo wyborach w przedmiocie charakteru i zakresu środków obrony. Odmawiając skarżącym zwrotu wynagrodzeń adwokackich wynikających z dalszej kontroli odbywającej się w Brukseli, Komisja ograniczyła zatem ich swobodę wyboru środków obrony, które uznają za konieczne i odpowiednie.

29 W drugiej kolejności skarżące utrzymują, że „prawo budżetowe Unii Europejskiej” nie ma do nich zastosowania, w związku z czym Komisja nie może się na nie powoływać w celu ustalenia rozsądnego charakteru kosztów obrony, których zwrotu się domagały.

30 W trzeciej kolejności skarżące zarzucają Komisji, że ta miała stosować nieproporcjonalne wymogi przeprowadzenia dowodu na okoliczność określenia dodatkowych kosztów poniesionych w związku z dalszą kontrolą odbywającą się w pomieszczeniach tej instytucji w Brukseli. Aby ustalić, że czterech pracowników Red Bull obecnych w Brukseli podczas przeprowadzania dalszej kontroli, lecz niepojawiających się w pomieszczeniach Komisji, faktycznie uczestniczyło w kontroli, Komisja zażądała przedłożenia przez nich oświadczeń pod przysięgą, w których osoby te miały potwierdzić swój udział w kontroli. Biorąc pod uwagę możliwe skutki karne ewentualnego krzywoprzysięstwa, skarżące zarzucają Komisji, że ta ustanowiła zbyt wysoki standard dowodowy.

31 Komisja kwestionuje argumenty skarżących i utrzymuje, że pierwszy zarzut szczegółowy jest bezzasadny, drugi jest bezskuteczny, a trzeci zarzut szczegółowy jest jednocześnie i bezskuteczny, i niedopuszczalny.

32 Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzucanego Komisji naruszenia przysługującej skarżącym swobody wyboru ich środków obrony, należy stwierdzić, że w rzeczywistości w żaden sposób nie uniemożliwiono im swobodnej organizacji obrony w toku dalszej kontroli w pomieszczeniach Komisji w Brukseli.

33 Z dokumentów przedstawionych przez skarżące w ramach niniejszego postępowania wynika bowiem, że w Brukseli zdecydowały się one skorzystać ze wsparcia adwokatki z austriackiej kancelarii oferującej im zazwyczaj pomoc, która była obecna już w toku kontroli w pomieszczeniach skarżących w Fuschl am See, przez jednego lub kilku adwokatów z drugiej kancelarii, w zależności od rozpatrywanego okresu, a w niektórych dniach przez wielu z ich pracowników. Ponadto należy stwierdzić, że wbrew twierdzeniom skarżących, nie były one w żaden sposób zmuszone do upoważnienia drugiej kancelarii adwokackiej do reprezentowania ich w toku dalszej kontroli w pomieszczeniach Komisji w Brukseli. Same skarżące bowiem zdecydowały się umocować tę kancelarię z sobie wiadomych przyczyn.

34 Z powyższego uwag wynika, że, wbrew twierdzeniom skarżących, mogły one swobodnie zorganizować swoją obronę bez ingerencji ze strony Komisji, co wystarczy, aby oddalić pierwszy zarzut szczegółowy zarzutu czwartego jako bezzasadny.

35 Co się tyczy w drugiej kolejności zarzutu, że Komisja miała stosować wobec skarżących „prawo budżetowe Unii", należy na wstępie zauważyć, iż nawet jeśli skarżące powołują się w skardze na poniesione przez siebie „koszty obrony", zarzut ten nie dotyczy w rzeczywistości wynagrodzeń adwokackich, których zwrotu odmówiono w zaskarżonej decyzji. Z przedstawionej przez skarżące w ramach niniejszego postępowania korespondencji między stronami, poprzedzającej wydanie zaskarżonej decyzji, wynika bowiem, że chociaż Komisja odniosła się do „prawa budżetowego Unii", a nawet zastosowała je, to miało to wyłącznie miejsce w odniesieniu do kosztów podróży, kosztów zakwaterowania i zryczałtowanych dodatków, których zwrot został zaakceptowany, lecz nie w odniesieniu do wynagrodzeń adwokackich.

36 Wynika z tego, że niniejszy zarzut szczegółowy jest w istocie skierowany przeciwko zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja zgadza się w niej na zwrot skarżącym kosztów innych niż wynagrodzenia adwokackie, w związku z czym jest on niedopuszczalny z powodów przedstawionych w pkt 21–25 powyżej.

37 W trzeciej kolejności, odnosząc się do zarzutu, zgodnie z którym Komisja miała ustanowić wobec skarżących nieproporcjonalne wymogi przeprowadzenia dowodu na okoliczność określenia poniesionych kosztów, należy na wstępie stwierdzić, że ten zarzut szczegółowy również nie

dotyczy wynagrodzeń adwokackich, których zwrotu Komisja odmówiła w zaskarżonej decyzji. Oświadczenia pod przysięgą, których miała wymagać Komisja, zostały złożone w celu wykazania, że czterech pracowników Red Bull, którzy nie pojawiali się w pomieszczeniach tej instytucji, znajdowało się w Brukseli, aby brać udział w dalszej kontroli, a tym samym – aby móc dokonać zwrotu kosztów podróży, zakwaterowania i zryczałtowanych dodatków poniesionych z tego tytułu przez skarżące.

38 Wynika z tego, że niniejszy zarzut szczegółowy jest w istocie skierowany przeciwko zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja zgadza się w niej na zwrócenie skarżącym kosztów innych niż wynagrodzenia adwokackie, w związku z czym jest on niedopuszczalny z powodów przedstawionych w pkt 21–25 powyżej.

39 W każdym wypadku należy stwierdzić, że z dokumentów przedstawionych przez skarżące w ramach niniejszego postępowania wynika, iż to one same zaproponowały Komisji złożenie spornych oświadczeń. W konsekwencji skarżące nie mają podstaw, by zarzucać Komisji, że ta ustanowiła wobec nich nieproporcjonalne wymogi przeprowadzenia dowodu. Ponadto okoliczność, że Komisja odmówiła zwrotu kosztów podróży i zakwaterowania czterech pracowników Red Bull, którzy nie pojawili się w jej pomieszczeniach, na podstawie samych tylko faktur, oraz że zażądała dodatkowych dowodów na to, iż ich obecność w Brukseli była rzeczywiście spowodowana dalszą kontrolą, również nie może być podstawą zarzutu i nie stanowi – wbrew temu, co twierdzą skarżące – nieproporcjonalnego wymogu dowodowego. Z powyższego wynika, że niniejszy zarzut szczegółowy jest w każdym razie bezzasadny.

40 W świetle powyższych rozważań zarzut czwarty należy w części oddalić jako bezzasadny, a w części odrzucić jako niedopuszczalny.

W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia obowiązku uzasadnienia

41 Na poparcie zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia przez Komisję ciążącego na niej obowiązku uzasadnienia, skarżące podnoszą co do zasady dwa zarzuty szczegółowe.

42 W pierwszej kolejności skarżące zarzucają Komisji, że w zaskarżonej decyzji powołała się na korespondencję prowadzoną z nimi przed wydaniem tej decyzji. Zdaniem skarżących wszystkie względy, które skłoniły Komisję do oddalenia w części ich żądań zwrotu kosztów, powinny były zostać jasno przedstawione w samym tekście zaskarżonej decyzji, aby umożliwić skarżącym zrozumienie motywów wydanego przez tę instytucję rozstrzygnięcia, a Sądowi – przeprowadzenie kontroli. Ponieważ tak się nie stało, skarżące twierdzą, że Komisja naruszyła obowiązek uzasadnienia przewidziany w art. 296 TFUE.

43 W drugiej kolejności skarżące podnoszą, że scenariusz alternatywny zastosowany przez Komisję dla porównania w celu obliczenia dodatkowych kosztów podlegających zwrotowi, w ramach którego Komisja wyszła z założenia, że skarżące korzystałyby z usług adwokatów w sposób ciągły, gdyby dalsza kontrola odbywała się w ich pomieszczeniach, a nie w pomieszczeniach Komisji w Brukseli, jest niezrozumiały i nie stanowi wystarczającego uzasadnienia. W celu stworzenia tego scenariusza alternatywnego Komisja oparła się na zdaniu wybranym w sposób wybiórczy z pisma skarżących, w którym wskazały one, że gdyby dalsza kontrola odbywała się w ich pomieszczeniach, korzystałyby one z usług adwokatów jedynie sporadycznie.

44 Skarżące dodają, że scenariusz alternatywny zastosowany przez Komisję jest nieprecyzyjny. Komisja nie wyjaśniła bowiem powodów, dla których wybrała go spośród wielu możliwych scenariuszy alternatywnych, i nie zdefiniowała go w wystarczający sposób. Komisja nie określiła również szczegółowych zasad dalszej kontroli, a mianowicie czasu jej trwania, liczby oddelegowanych pracowników lub efektywnych godzin pracy. Wobec braku takich wskazówek Komisja nie może mieć pewności, że zastosowała „odpowiedni" scenariusz alternatywny do obliczenia dodatkowych kosztów podlegających zwrotowi, i nie może kwestionować scenariusza alternatywnego wybranego przez skarżące do ustalenia poniesionych przez nie kosztów. W każdym razie zdaniem skarżących scenariusz alternatywny zastosowany przez Komisję ma charakter jedynie hipotetyczny. Skarżące twierdzą również, że Komisja wybrała scenariusz alternatywny, który był dla niej najkorzystniejszy.

45 Komisja kwestionuje argumenty skarżących.

46 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem uzasadnienie, jakiego wymaga art. 296 akapit drugi TFUE, powinno być dostosowane do charakteru rozpatrywanego aktu i przedstawiać w sposób jasny i jednoznaczny rozumowanie instytucji, która wydała akt, pozwalając zainteresowanym poznać podstawy podjętej decyzji, a właściwemu sądowi dokonać jej kontroli. Wymóg uzasadnienia należy oceniać w świetle okoliczności danego przypadku, w szczególności treści aktu, charakteru podniesionych argumentów, a także interesu, jaki w uzyskaniu wyjaśnień mogą mieć adresaci aktu lub inne osoby, których dotyczy on bezpośrednio i indywidualnie. Nie ma wymogu, by uzasadnienie wyszczególniało wszystkie istotne okoliczności faktyczne i prawne, ponieważ kwestię, czy uzasadnienie aktu jest wystarczające w świetle art. 296 akapit drugi TFUE, należy oceniać z uwzględnieniem nie tylko jego brzmienia, ale także jego kontekstu, jak również całokształtu przepisów prawa regulujących daną dziedzinę (zob. wyrok z dnia 23 stycznia 2025 r., Neos/Ryanair i Komisja, C-490/23 P, EU:C:2025:32, pkt 34 i przytoczone tam orzecznictwo).

47 Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem obowiązek uzasadnienia stanowi istotny wymóg proceduralny, który należy odróżnić od kwestii zasadności uzasadnienia wchodzącej w zakres materialnej zgodności z prawem spornego aktu (wyroki: z dnia 2 kwietnia 1998 r., Komisja/Sytraval i Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, pkt 67; z dnia 7 marca 2002 r., Włochy/Komisja, C-310/99, EU:C:2002:143, pkt 48). Uzasadnienie decyzji polega bowiem na formalnym przedstawieniu podstaw, na jakich opiera się ta decyzja. W przypadku gdy podstawy są dotknięte wadami, wady te obciążają materialną zgodność z prawem decyzji, ale nie jej uzasadnienie, które może być wystarczające, nawet jeśli przedstawia wadliwe podstawy (wyrok z dnia 10 lipca 2008 r., Bertelsmann i Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, pkt 181).

48 W niniejszej sprawie z zaskarżonej decyzji wynika, że w drodze tego aktu Komisja zajęła stanowisko w przedmiocie wniosku skarżących o zwrot dodatkowych kosztów poniesionych przez nie w związku z dalszą kontrolą odbywającą się w pomieszczeniach Komisji w Brukseli.

49 W szczególności należy stwierdzić, że we wstępnej części zaskarżonej decyzji Komisja przypomina swoją praktykę, zgodnie z którą – jak już wyjaśniła we wcześniejszej korespondencji wymienionej ze skarżącymi – zwraca ona dodatkowe koszty poniesione przez kontrolowane przedsiębiorstwo, wynikające z samego faktu dalszej kontroli w jej pomieszczeniach. Komisja wyjaśnia w nim również, że nie zwraca zatem kosztów, jakie przedsiębiorstwo takie i tak by poniosło, gdyby dalsza kontrola odbywała się w jego własnych pomieszczeniach, i wyjaśnia, że uważa, iż tak jest w przypadku wynagrodzeń adwokackich.

50 Stosując te zasady do wniosku o zwrot złożonego przez skarżące, Komisja wyjaśnia następnie w pkt 1 zaskarżonej decyzji, zatytułowanym „Koszty adwokackie”, że zdecydowała się nie zwracać wynagrodzeń adwokackich, których pełnego zwrotu domagała się Red Bull, z dwóch następujących powodów: po pierwsze, ponieważ Red Bull była stale wspomagana przez adwokatów podczas kontroli przeprowadzonej w jej pomieszczeniach w marcu 2023 r., w związku z czym koszty adwokackie nie stanowiły dodatkowych kosztów związanych z dalszą kontrola w pomieszczeniach Komisji w Brukseli, a po drugie, ponieważ Red Bull przyznała w swojej wcześniejszej korespondencji, że gdyby dalsza kontrola odbywała się w jej pomieszczeniach, skorzystałaby z pomocy adwokatów.

51 W odniesieniu do innych kosztów Komisja wskazuje w pkt 2 zaskarżonej decyzji, zatytułowanym „Inne koszty”, że zgadza się na zwrot kosztów żądanych przez skarżące, jak uzgodniono w korespondencji z nimi.

52 Zaskarżona decyzja zawiera wreszcie w pkt 3, zatytułowanym „Streszczenie”, tabelę podsumowującą różne koszty, których zwrotu domagały się skarżące, wskazującą obok każdej z czterech pozycji kosztów, a mianowicie kosztów podróży, kosztów zakwaterowania, diet dziennych i kosztów adwokackich, kwotę, którą Komisja zgadza się zwrócić.

53 Wynika z tego, że zaskarżona decyzja przedstawia w sposób jasny, szczegółowy i jednoznaczny rozumowanie Komisji, pozwalając skarżącym na poznanie uzasadnienia przyjętego środka, a Sądowi na dokonanie kontroli w rozumieniu orzecznictwa przytoczonego w pkt 46 powyżej, w związku z czym decyzja ta jest wystarczająco uzasadniona, a tym samym zgodna z wymogami określonymi w art. 296 akapit drugi TFUE.

54 Ponadto należy stwierdzić, że z niniejszej skargi wynika, iż skarżące były w stanie zakwestionować zasadność zaskarżonej decyzji, a w szczególności odmowę zwrócenia im całości żądanych kosztów adwokackich, co świadczy o tym, że nawet jeśli nie zgadzają się z nimi, mogły zrozumieć powody leżące u podstaw wniosków przyjętych przez Komisję w zaskarżonej decyzji.

55 Żaden inny argument podniesiony przez skarżące nie może podważyć wystarczającego charakteru uzasadnienia zaskarżonej decyzji.

56 Co się tyczy w pierwszej kolejności zarzutu szczegółowego dotyczącego zawartych w zaskarżonej decyzji odniesień do korespondencji poprzedzającej jej wydanie, należy stwierdzić, że wbrew twierdzeniom skarżących wszystkie względy, które skłoniły Komisję do częściowego oddalenia ich wniosku o zwrot, zostały jasno przedstawione w samym tekście zaskarżonej decyzji, jak wynika z pkt 49 i 50 powyżej.

57 Ponadto korespondencja prowadzona ze skarżącymi przed wydaniem zaskarżonej decyzji stanowi kontekst, w jaki decyzja ta się wpisuje. Zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 46 powyżej może on zostać uwzględniony w celu ustalenia, czy Komisja wywiązała się w niniejszym przypadku z ciążącego na niej obowiązku uzasadnienia.

58 W konsekwencji skarżące nie mogą zarzucać Komisji, że w zaskarżonej decyzji powołała się na wcześniejszą korespondencję z nimi.

59 Co się tyczy, w drugiej kolejności, zarzutu szczególnego dotyczącego jakoby niezrozumiałego i niewystarczająco uzasadnionego charakteru scenariusza alternatywnego zastosowanego przez Komisję tytułem porównania w celu obliczenia dodatkowych kosztów podlegających zwrotowi,

należy stwierdzić, że z zaskarżonej decyzji wynika, iż ten scenariusz alternatywny został opisany jako odpowiadający sytuacji, w której dalsza kontrola odbywałaby się w pomieszczeniach skarżących.

60 W zaskarżonej decyzji Komisja wyjaśnia bowiem, że postanowiła zwrócić skarżącym koszty wynikające z samego faktu dalszej kontroli odbywającej się w jej pomieszczeniach w Brukseli, z wyłączeniem kosztów, które i tak poniosłyby one, gdyby dalsza kontrola odbywała się w ich własnych pomieszczeniach. Jeśli chodzi o koszty adwokackie, Komisja wyjaśnia, że nie stanowią one takich dodatkowych kosztów, ponieważ w każdym wypadku zostałyby one poniesione, gdyby dalsza kontrola odbywała się w pomieszczeniach skarżących.

61 Wynika z tego, że wbrew twierdzeniom skarżących ten scenariusz alternatywny został opisany w zaskarżonej decyzji w sposób wystarczająco zrozumiały i uzasadniony.

62 W tym względzie należy również zauważyć, że taki scenariusz alternatywny jest z definicji hipotetyczny, co przyznają same skarżące, ponieważ w rzeczywistości dalsza kontrola odbywała się w pomieszczeniach Komisji w Brukseli. W konsekwencji nie można wymagać od Komisji, aby zdefiniowała „odpowiedni” scenariusz alternatywny lub by przedstawiła bardziej szczegółowe informacje dotyczące tego scenariusza w zaskarżonej decyzji.

63 Wreszcie należy stwierdzić, że kwestia, jaki byłby najbardziej prawdopodobny lub „odpowiedni” scenariusz alternatywny, wchodzi w zakres oceny zasadności zaskarżonej decyzji, a zatem podniesienie jej w ramach zarzutu dotyczącego braku uzasadnienia jest bezskuteczne, jak wynika z orzecznictwa przytoczonego w pkt47 powyżej. W konsekwencji argumenty skarżących powołane w celu wykazania, że same mogłyby w pełni zapewnić dalszy ciąg kontroli, gdyby była nadal odbywała się w jej pomieszczeniach lub że scenariusz alternatywny zastosowany przez Komisję był błędny lub najkorzystniejszy dla tej instytucji, są bezskuteczne w ramach niniejszego zarzutu, ponieważ dotyczą zasadności zaskarżonej decyzji, a nie jej uzasadnienia.

64 W świetle powyższych rozważań należy odrzucić zarzut drugi, bez konieczności podejmowania środka organizacji postępowania na podstawie art. 89 § 3 lit. d) regulaminu postępowania przed Sądem, o który wnioskowały skarżące.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego niezgodności z prawem odmowy zwrotu kosztów dodatkowych ze względu na nieproporcjonalny charakter dalszej kontroli w pomieszczeniach Komisji w Brukseli

65 Skarżące podnoszą, że podejmując decyzję o dalszej kontroli odbywającej się w jej pomieszczeniach w Brukseli, Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności ustanowioną w art. 5 ust. 4 TUE. Zdaniem skarżących dalsza kontrola odbywająca się w Brukseli ani nie wpłynęła na jej skuteczność, ani nie pozwoliła uniknąć nadmiernej ingerencji w funkcjonowanie Red Bull. Co więcej, dalsza kontrola była przewlekła i stała się konieczne wyłącznie ze względu na fakt, że Komisja zażądała przekazania zbiorczo danych, bez jakiegokolwiek wstępnego badania ich znaczenia czy uprzedniego sortowania, w całkowitej ogromnej ilości 16,6 terabajtów. Zdaniem skarżących dalsza kontrola w pomieszczeniach Komisji w Brukseli sama w sobie była nieproporcjonalna i generowała wysokie koszty, których zwrotu żądają. Skarżące wywodzą stąd, że odmowa zwrotu przez Komisję całości żądanych kosztów jest z tego względu niezgodna z prawem.

66 Komisja kwestionuje argumenty skarżących i podnosi niedopuszczalność zarzutu pierwszego.

67 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem zasada proporcjonalności wymaga, by akty instytucji Unii nie wykraczały poza to, co jest odpowiednie i konieczne dla realizacji zamierzonych celów, przy czym jeżeli istnieje możliwość wyboru spośród wielu odpowiednich środków, należy stosować te najmniej dotkliwe, a wynikające z tego niedogodności nie mogą być nadmierne w stosunku do zamierzonych celów (wyroki: z dnia 8 marca 2007 r., France Télécom/Komisja, T-339/04, EU:T:2007:80, pkt 117; z dnia 25 listopada 2014 r., Orange/Komisja, T-402/13, EU:T:2014:991, pkt 22).

68 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że argumenty przedstawione przez skarżące na poparcie zarzutu pierwszego są skierowane przeciwko decyzji Komisji o dalszej kontroli w jej pomieszczeniach, a nie przeciwko decyzji zaskarżonej w ramach niniejszego postępowania.

69 Tym samym, choć skarżące podnoszą, że dalsza kontrola w siedzibie Komisji w Brukseli była ich zdaniem nieproporcjonalna, nie wyjaśniają one wcale, w jaki sposób sama zaskarżona decyzja miałaby być nieproporcjonalna. Innymi słowy, mimo że zarzut pierwszy dotyczy mającego jakoby miejsce naruszenia zasady proporcjonalności, argumenty podniesione w tym względzie przez skarżące nie mają na celu wykazania, że zaskarżona decyzja wykracza poza to, co jest odpowiednie i konieczne do osiągnięcia celu zamierzonego w tej decyzji, tj. określenia dodatkowych kosztów wynikających z samego faktu dalszej kontroli w pomieszczeniach Komisji w Brukseli, których zwrot przez Komisję jest z tego względu uzasadniony.

70 W konsekwencji zarzut pierwszy należy oddalić jako bezskuteczny, bez konieczności orzekania w przedmiocie jego dopuszczalności, kwestionowanej przez Komisję, lub podejmowania środka organizacji postępowania na podstawie art. 89 § 3 lit. d) regulaminu postępowania przed Sądem, o który wnioskowały skarżące.

W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego wypełniającej znamiona naruszenia błędnej interpretacji pojęcia „dodatkowych kosztów” w rozumieniu wyroku z dnia 16 lipca 2020 r., Nexans France i Nexans/Komisja (C-606/18 P) oraz błędnej oceny

71 Zarzut trzeci dotyczy, w podstawowych zarysach, wypełniającej znamiona naruszenia dokonanej przez Komisję błędnej interpretacji pojęcia „dodatkowych kosztów” w rozumieniu pkt 90 wyroku z dnia 16 lipca 2020 r., Nexans France i Nexans/Komisja (C-606/18 P, EU:C:2020:571) oraz błędu w ocenie, który skutkował odmową dokonania przez tę instytucję pełnego zwrotu wynagrodzeń adwokackich, którego dochodziły skarżące.

72 Co się tyczy zarzucanego Komisji naruszenia prawa, skarżące podnoszą, że stanowisko Komisji, zgodnie z którym wynagrodzenie adwokackie nie stanowi co do zasady „dodatkowych kosztów” w rozumieniu pkt 90 wyroku z dnia 16 lipca 2020 r., Nexans France i Nexans/Komisja (C-606/18 P, EU:C:2020:571), ponieważ skarżące poniosłyby ten sam koszt, gdyby dalsza kontrola odbywała się w pomieszczeniach skarżących, jest pozbawione podstaw. Taka wykładnia pojęcia „dodatkowych kosztów” byłaby nadmiernie zaważająca i pozostawałaby w sprzeczności z przywołanym wyrokiem.

73 Jeśli chodzi o zarzucany Komisji błąd w ocenie, skarżące wyjaśniają, że dalsza kontrola odbywająca się w pomieszczeniach Komisji spowodowała dla nich znaczne trudności, ponieważ nie mają one siedziby w Brukseli i nie mogły wysłać tam swojego kluczowego personelu na długi czas. Ze względu na te trudności skarżące były zmuszone umocować dodatkową kancelarię adwokacką – poza kancelarią austriacką, która zazwyczaj oferuje im pomoc prawną – posiadającą biuro na miejscu. Skorzystanie z usług tych dodatkowych adwokatów spowodowało dodatkowe koszty,

których można było uniknąć, gdyby dalsza kontrola odbywała się w pomieszczeniach skarżących, ponieważ w takim przypadku kontrola ta nie trwałaby tak długo. Zdaniem skarżących potwierdzone dokumentem księgowym wynagrodzenia ich adwokatów stanowią zatem w całości „dodatkowe koszty”.

74 Skarżące twierdzą bowiem, że gdyby dalsza kontrola odbywała się w ich pomieszczeniach, dysponowałyby koniecznym wielojęzycznym personelem, wystarczająco przygotowanym pod względem prawnym, aby zapewnić dalszą kontrolę, którego to personelu nie udało się zorganizować w Brukseli. Pracownicy ci mogliby zostać przydzieleni do kontroli zgodnie z systemem rotacyjnym, w związku z czym skarżące mogłyby w pełni zapewnić dalszą kontrolę i musiałyby korzystać z pomocy adwokatów jedynie sporadycznie.

75 Skarżące dodają wreszcie, tytułem ewentualnym, że gdyby ich argumentacja nie została uwzględniona, należałoby w każdym razie uznać, że koszty poniesione w związku z umocowaniem drugiej kancelarii adwokackiej stanowią „dodatkowe koszty”, ponieważ koszty te nie zostałyby poniesione, gdyby dalsza kontrola odbywała się w pomieszczeniach skarżących.

76 Komisja kwestionuje argumenty skarżących.

77 W tym względzie z wyroku z dnia 16 lipca 2020 r. Nexans France i Nexans/Komisja (C-606/18 P, EU:C:2020:571) wynika, że możliwość kontynuowania przez Komisję, na podstawie art. 20 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 1/2003, kontroli ksiąg rachunkowych i innych dokumentów dotyczących działalności przedsiębiorstwa w pomieszczeniach tej instytucji w Brukseli jest uzależniona od stwierdzenia, że taka kontynuacja nie pociąga za sobą żadnego naruszenia prawa do obrony i nie stanowi dodatkowego naruszenia praw przedsiębiorstw poddanych kontroli w stosunku do tego, które jest nierozłącznie związane z przeprowadzaniem kontroli w pomieszczeniach tych przedsiębiorstw. Takie naruszenie należałoby jednak stwierdzić, gdyby dalsze prowadzenie tej kontroli w pomieszczeniach Komisji w Brukseli wiązało się z poniesieniem przez przedsiębiorstwo poddane kontroli dodatkowych kosztów wynikających z samego faktu dalszej kontroli w takiej postaci. Wynika stąd, że w przypadku gdy przywołana dalsza kontrola może spowodować takie dodatkowe koszty, Komisja może do niej przystąpić tylko pod warunkiem, że zgadza się na zwrot tych kosztów, jeżeli poddane kontroli przedsiębiorstwo przedstawi jej należycie uzasadniony wniosek w tym przedmiocie.

78 W niniejszej sprawie – jak twierdzą skarżące – powstaje pytanie, czy odmawiając skarżącym zwrotu całości wynagrodzeń adwokackich poniesionych przez nie z tytułu usług świadczonych w związku z kontrolą prowadzoną w pomieszczeniach Komisji w Brukseli, Komisja naruszyła prawo lub popełniła błąd w ocenie.

79 Co się tyczy zarzucanego Komisji naruszenia prawa, należy przypomnieć, że w zaskarżonej decyzji Komisja zinterpretowała w świetle wcześniejszej korespondencji wymienionej ze skarżącymi pojęcie „dodatkowych kosztów” w rozumieniu pkt 90 wyroku z dnia 16 lipca 2020 r., Nexans France i Nexans/Komisja (C-606/18 P, EU:C:2020:571) jako nieobejmujące z zasady wynagrodzeń adwokackich związanych z dalszą kontrolą w jej pomieszczeniach, ponieważ jej zdaniem chodziło o koszty, które dane przedsiębiorstwo i tak poniosłoby, gdyby dalsza kontrola odbywała się w jego pomieszczeniach.

80 W tym względzie z pkt 90 wyroku z dnia 16 lipca 2020 r., Nexans France i Nexans/Komisja (C-606/18 P, EU:C:2020:571) wynika (zob. pkt 77 powyżej), że aby niektóre koszty mogły zostać zakwalifikowane jako „dodatkowe koszty wynikające z samego faktu [dalszej kontroli w pomieszczeniach Komisji w Brukseli] muszą zostać spełnione dwa kryteria".

81 Po pierwsze, należy zatem zbadać, czy koszty, których zwrotu domagają się skarżące, mogą w świetle tego orzecznictwa zostać zakwalifikowane jako „dodatkowe".

82 Z użycia przymiotnika „dodatkowe" należy wywnioskować, że koszty, o których mowa, są kosztami dodatkowymi w stosunku do wcześniejszego, szczegółowego i faktycznego systemu odniesienia, jakim jest kontrola przeprowadzona w pomieszczeniach danego przedsiębiorstwa. W związku z tym musi tu chodzić o koszty dodatkowe w stosunku do tych, które zostałyby poniesione w sytuacji kontroli w pomieszczeniach danego przedsiębiorstwa.

83 Ponadto, wbrew temu, co twierdzą skarżące, gdyby Trybunał zamierzał odnieść się do wszystkich kosztów poniesionych przez przedsiębiorstwo, które Komisja powinna zwrócić ze względu na decyzję o dalszej kontroli w jego pomieszczeniach, nie użyłby w pkt 90 wyroku z dnia 16 lipca 2020 r., Nexans France i Nexans/Komisja (C-606/18 P, EU:C:2020:571) przymiotnika „dodatkowy", który zakłada, że chodzi o koszty inne niż te, które przedsiębiorstwo poniosłoby, gdyby dalsza kontrola odbywała się w jego pomieszczeniach.

84 Należy również zwrócić uwagę, że użyty przez Trybunał przymiotnik „dodatkowy" nie wymaga wykazania dysproporcji lub przekroczenia poniesionych kosztów, lecz jedynie dopełniającego charakteru takich kosztów w stosunku do kosztów, które zostałyby poniesione, gdyby dalsza kontrola odbywała się w pomieszczeniach danego przedsiębiorstwa.

85 Po drugie, należy zbadać, czy koszty, których zwrotu domagają się skarżące, można uznać za „wynikające z samego faktu" dalszej kontroli w pomieszczeniach Komisji, również w świetle wyroku z dnia 16 lipca 2020 r., Nexans France i Nexans/Komisja (C-606/18 P, EU:C:2020:571).

86 Z użytego w pkt 90 wyroku z dnia 16 lipca 2020 r., Nexans France i Nexans/Komisja (C-606/18 P, EU:C:2020:571) wyrażenia „wynikające z samego faktu" należy wywnioskować, że wymagany jest wyłączny związek przyczynowy między z jednej strony rozpatrywanymi kosztami a z drugiej strony faktem dalszej kontroli w pomieszczeniach Komisji, co zresztą skarżące przyznały w replice.

87 Wynika stąd, że koszty, o których mowa, to koszty, które zostały poniesione wyłącznie w związku z dalszą kontrolą w pomieszczeniach Komisji, w związku z czym koszty, które i tak zostałyby poniesione, gdyby dalsza kontrola odbywała się w pomieszczeniach danego przedsiębiorstwa, są wyłączone.

88 Co się tyczy w szczególności wynagrodzeń adwokackich, z powyższego wynika, że wyłącznie „dodatkowe" wynagrodzenia, których skarżące nie poniosłyby w warunkach kontroli odbywających się w pomieszczeniach zainteresowanego przedsiębiorstwa i wyłącznie związanych z dalszą kontrolą w pomieszczeniach Komisji, mogą być zakwalifikowane jako „koszty dodatkowe" w rozumieniu pkt 90 wyroku z dnia 16 lipca 2020 r., Nexans France i Nexans/Komisja (C-606/18 P, EU:C:2020:571).

89 W tym względzie należy stwierdzić, że decyzja o odwołaniu się do wsparcia adwokatów podczas kontroli przeprowadzonej przez Komisję na podstawie art. 20 ust. 4 rozporządzenia nr 1/2003 wchodzi w zakres strategii obrony danego przedsiębiorstwa, ponieważ przepis ten nie obliguje go do korzystania z pomocy adwokatów (zob. w tym zakresie wyrok z dnia 27 września 2012 r., Koninklijke Wegenbouw Stevin/Komisja, T-357/06, EU:T:2012:488, pkt 226). Wynika stąd, że jeżeli dane przedsiębiorstwo decyduje się udzielić pełnomocnictwa adwokatom do wspierania go w toku takiej kontroli, okoliczność, że dalsza kontrola odbywa się w pomieszczeniach Komisji, nie zmienia niczego w odniesieniu do kosztów związanych z wynagrodzeniami adwokackimi. W przypadku przedsiębiorstwa, które w toku takiej kontroli zdecydowało się skorzystać z pomocy adwokatów, w sytuacji gdy Komisja decyduje się na dalszą kontrolę w swoich pomieszczeniach, wynagrodzenia adwokackie związane z dalszą kontrolą zasadniczo nie stanowi bowiem dodatkowych kosztów, ponieważ usługi, które mają być świadczone przez adwokatów, są co do zasady takie same, niezależnie od miejsca kontroli. Ponieważ usługi te świadczono by również, gdyby dalsza kontrola odbywała się w pomieszczeniach danego przedsiębiorstwa, związane z nią wynagrodzenia adwokackie nie wskazują co do zasady na wyłączny związku przyczynowego z faktem dalszej kontroli w pomieszczeniach Komisji.

90 W niniejszej sprawie, ponieważ skarżące postanowiły skorzystać ze wsparcia adwokatów podczas kontroli przeprowadzonej w ich pomieszczeniach, nie zostało wykazane, że istnieje wyłączny związek przyczynowy między dalszą kontrolą w pomieszczeniach Komisji w Brukseli a wynagrodzeniem adwokatów, którzy wspierali je w toku tej kontroli.

91 W konsekwencji, w świetle strategii obrony zastosowanej przez skarżące, interpretacja pojęcia „dodatkowych kosztów” dokonana przez Komisję w ten sposób, że wyklucza co do zasady wynagrodzenia adwokackie za usługi świadczone w ramach dalszej kontroli w jej pomieszczeniach, ponieważ ich koszt zostałby również poniesiony, gdyby dalsza kontrola odbywała się w pomieszczeniach skarżących, nie jest – wbrew twierdzeniom skarżących – ani bezzasadna, ani sprzeczna z wyrokiem z dnia 16 lipca 2020 r., Nexans France i Nexans/Komisja (C-606/18 P, EU:C:2020:571).

92 Ponadto należy stwierdzić, że wbrew temu, co twierdzą skarżące, przyjęta przez Komisję interpretacja pojęcia „dodatkowych kosztów” również nie jest zawężająca, w szczególności w świetle wyroku z dnia 16 lipca 2020 r., Nexans France i Nexans/Komisja (C-606/18 P, EU:C:2020:571).

93 Z zaskarżonej decyzji, interpretowanej w świetle korespondencji wymienionej ze skarżącymi, wynika bowiem, że Komisja nie wyklucza kategorycznie, iż niektóre części wynagrodzeń adwokackich można uznać za „dodatkowe koszty”. Komisja wymaga jedynie, aby dane przedsiębiorstwo wykazało, że wynagrodzenia usług adwokata, którego domaga się ono zwrotu, nie byłyby świadczone, gdyby dalsza kontrola odbywała się w pomieszczeniach tego przedsiębiorstwa, co w żaden sposób nie ma charakteru nadmiernego żądania. Z pkt 90 wyroku z dnia 16 lipca 2020 r., Nexans France i Nexans/Komisja (C-606/18 P, EU:C:2020:571) wynika bowiem, że Komisja dokonuje zwrotu dodatkowych kosztów, gdy dane przedsiębiorstwo przedłoży jej „należycie uzasadniony” wniosek w tym zakresie.

94 Z powyższego wynika, że skarżące nie zdołały wykazać, iż dokonana przez Komisję w zaskarżonej decyzji interpretacja pojęcia „dodatkowych kosztów” stanowiła naruszenie prawa.

95 Jeśli chodzi o zarzucany Komisji błąd w ocenie, należy na wstępie zauważyć, że skarżące zażądały od Komisji, w toku postępowania poprzedzającego wydanie zaskarżonej decyzji, jedynie pełnego zwrotu wynagrodzeń adwokackich poniesionych w związku z dalszą kontrolą w pomieszczeniach tej instytucji, na podstawie scenariusza pełnego wewnętrznego cyklu dalszej kontroli jeżeli miałaby odbywać się w ich pomieszczeniach i być przeprowadzona przez ich wielojęzyczny personel wystarczająco przygotowany pod względem prawnym. Ponieważ, zdaniem skarżących, zgodnie z tym scenariuszem nie poniosłyby one żadnych kosztów wynagrodzeń adwokackich dzięki w pełni samodzielnej dalszej kontroli, twierdzą one, że wynagrodzenia adwokackie związane z dalszą kontrolą w siedzibie Komisji w Brukseli stanowią w całości „koszty dodatkowe", które Komisja ma obowiązek zwrócić.

96 W tym względzie przede wszystkim należy stwierdzić, że scenariusz w pełni samodzielnej dalszej kontroli wewnętrznej nie odpowiada przebiegowi kontroli w pomieszczeniach skarżących, której zostały one poddane w marcu 2023 r., gdzie zarówno w Fuschl am See, jak i w Amsterdamie i w Paryżu były one stale wspierane przez adwokatów. W tym kontekście, jak słusznie zauważa Komisja, skarżące nie wykazały skutecznie, że po korzystaniu z pomocy adwokatów przez cały czas trwania kontroli w ich pomieszczeniach były ona w stanie zorganizować się w taki sposób, że same mogłyby w pełni zapewnić dalszy ciąg kontroli, gdyby dalsza odbywała się ona w ich pomieszczeniach.

97 Następnie, podczas gdy skarżące utrzymują, że ich pracownicy byli w stanie zapewnić w pełni samodzielnie dalszy ciąg kontroli wewnętrznej, gdyby odbywała się w ich pomieszczeniach, nie wyjaśniają one w żaden sposób powodu, dla którego nie skorzystały z zaangażowania z tych pracowników przy dalszej kontroli w pomieszczeniach Komisji w Brukseli, czy to osobiście, czy zdalnie, w szczególności poprzez zastosowanie systemu zmianowego. Tymczasem należy stwierdzić, że chociaż niektórzy pracownicy skarżących byli obecni w Brukseli, to nie pojawili się nawet w pomieszczeniach Komisji. Okoliczność ta wydaje się potwierdzać stanowisko Komisji, zgodnie z którym w pełni samodzielny dalszy ciąg kontroli wewnętrznej nie był możliwy, w związku z czym skarżące zwróciłyby się o wsparcie adwokatów, gdyby dalszy ciąg kontroli wewnętrznej nadal odbywał się ich pomieszczeniach.

98 Wreszcie należy również zauważyć, że same skarżące wielokrotnie przyznały, zarówno w korespondencji wymienianej z Komisją przed wydaniem zaskarżonej decyzji, jak i w ramach niniejszego postępowania, że korzystałyby, przynajmniej sporadycznie, ze wsparcia adwokatów, gdyby dalsza kontrola odbywała się w ich pomieszczeniach. Skarżące nie mogą zatem, nie zaprzeczając sobie, twierdzić, że same mogły w pełni zapewnić dalszy ciąg kontroli, całkowicie rezygnując z pomocy adwokatów, gdyby kontrola odbywała się na miejscu

99 W konsekwencji Komisja nie popełniła błędu w ocenie, uznając w zaskarżonej decyzji, odczytywanej w świetle wcześniejszej korespondencji ze skarżącymi, że założenie w pełni samodzielnej dalszej kontroli wewnętrznej, gdyby trwała ona w pomieszczeniach skarżących, które było podstawą żądania skarżących pełnego zwrotu wynagrodzeń adwokackich związanych z dalszą kontrolą w pomieszczeniach Komisji, nie było realne i zostało oddalone. Należy ponadto zauważyć, że Komisja nigdy nie twierdziła, iż stopień pomocy udzielanej przez adwokatów byłby taki sam w toku kontroli, gdyby jej dalszy ciąg odbywał się w pomieszczeniach skarżących. Komisja po prostu słusznie uznała, że w takiej sytuacji skarżące nadal korzystałyby, przynajmniej w pewnym stopniu, z pomocy adwokatów.

100 Wreszcie, co się tyczy argumentu przedstawionego posiłkowo przez skarżące, zgodnie z którym koszty poniesione w związku z udzieleniem pełnomocnictwa drugiej kancelarii adwokackiej powinny być co najmniej uznane za „dodatkowe koszty", należy stwierdzić, że w toku postępowania poprzedzającego wydanie zaskarżonej decyzji skarżące nigdy nie próbowały wykazać, że tylko niektóre części wynagrodzenia adwokackiego podlegały zwrotowi, i nigdy nie żądały ich częściowego zwrotu. Komisja wyraźnie zwróciła się do nich na piśmie, w celu dokonania oceny, czy wynagrodzenia adwokackie, których zwrotu zażądano, można częściowo uznać za „dodatkowe koszty", o przedstawienie „pełnego opisu wynagrodzeń adwokackich, w tym nazwisk adwokatów, przepracowanych godzin, mającej zastosowanie stawki godzinowej, opisu udzielonych porad i uzasadnienia, czy porady te zostały udzielone wyłącznie do celów dalszej kontroli, a nie w odniesieniu do każdej kontroli przeprowadzonej na miejscu". Skarżące, które zawsze podtrzymywały swoje stanowisko dotyczące wyłącznie pełnego zwrotu żądanych wynagrodzeń adwokackich, nigdy nie przedstawiły Komisji takiego opisu.

101 W tych okolicznościach nie można zarzucać Komisji, że w zaskarżonej decyzji nie orzekła na rzecz skarżących częściowego zwrotu wynagrodzeń adwokackich, takich jak te poniesione w celu udzielenia pełnomocnictwa drugiej kancelarii prawnej z siedzibą w Brukseli.

102 Należy ponadto zauważyć, że w trakcie niniejszego postępowania, w odpowiedzi zarówno na pisemne, jak i ustne pytania Sądu, skarżące wyraźnie potwierdziły, że ich roszczenia zaspokoi jedynie pełny zwrot wynagrodzeń adwokackich przez Komisję i że nie mogą zadowolić się częściowym zwrotem tego wynagrodzenia.

103 Z powyższego wynika, że argument podniesiony przez skarżące tytułem ewentualnym, w którym twierdzą one, iż niektóre z poniesionych przez nie wynagrodzeń adwokackich należy co najmniej uznać za „dodatkowe koszty", należy uznać za bezzasadny i oddalić, bez konieczności orzekania w przedmiocie jego dopuszczalności, kwestionowanej przez Komisję.

104 W świetle powyższych rozważań należy oddalić zarzut trzeci, a w konsekwencji należy oddalić skargę w całości.

W przedmiocie kosztów

105 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżące przegrały sprawę, należy obciążyć je kosztami, zgodnie z żądaniem Komisji.

Z powyższych względów

SĄD (pierwsza izba rozpoznająca sprawy w składzie pięciu sędziów)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Red Bull GmbH, Red Bull France SASU i Red Bull Nederland BV zostają obciążone kosztami postępowania.

Buttigieg Schwarcz Kancheva

Tichy-Fisslberger Bestagno

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 22 kwietnia 2026 r.

Podpisy